

[Niels Hølvæg Petersen.]

de producerende erhverv. Hvis den offentlige sektor skal styres, er det nødvendigt med en bedre koordinering af statens og kommunernes økonomiske udvikling. Det drejer sig om at få en bedre koordinering af hele den offentlige sektor; hidtil har man koncentreret sig om den statslige, de statslige udgifter har i nogle år været mindre stigende end de kommunale. Nu er stigningen også for statsudgifterne bragt op, og samtidig stiger kommunernes udgifter stadig. Det er helt nødvendigt at finde metoder til denne koordinering, det er nødvendigt at finde frem til aftaler med kommunerne om visse budgettrammer.

Jeg vil også gerne henstille til regeringen, at man nøje overvejer helt at afskaffe det gældende refusionssystem og erstatte det med lovregler om generelle tilskud til kommunerne. En begyndelse på dette blev gjort af den forrige regering, ganske vist under socialdemokratisk modstand, men jeg kunne tænke mig at spørge budgetministeren, om han ikke i dag kan se, at en sådan omlægning, måske en fuldstændig afskaffelse af refusionssystemet, erstattet af generelle tilskud efter objektive kriterier, kan være en mulighed for at have en bedre styring på den kommunale sektor. Styringsproblemerne løser vi ikke tilfredsstillende i dag, og det er sagt uden brod til den siddende regering, fordi det er et problem, vi har haft at slås med i mange år.

Jeg vil gerne pege på, at reformer i denne styring måske nok også forudsætter, at vi her i folketinget reformerer vore arbejdsformer, bliver bedre i stand til at have med disse problemer at gøre.

Jeg vil også gerne gøre den bemærkning om besparelsesproblematikken, at der vil være behov for en øget indsats fra det offentlige på en række områder. Vort samfund er langt fra fuldkomment; det nytter ikke noget, at vi blot jamrer over udgiftsstigningerne; det, vi skal, er at skabe et bedre og tryggere samfund. Men skal vi løse nye opgaver, er det også nødvendigt at skaffe plads og ikke blot stadig forøge udgiftsstigningerne; vi må skabe plads ved at gennemgå gamle udgiftsområder kritisk og se på, hvad der er af det, som var godt engang, der nu kan undværes. Derfor er besparelsesforanstaltningerne også af dybt-

gående karakter, ikke et forbigående fænomen, men noget, vi må beskæftige os meget med i forbindelse med hele folketingets måde at arbejde på.

I forbindelse med den økonomiske politik vil jeg gerne spørge budgetministeren: hvad bliver nu resultatet af alt dette, hvor stor bliver skattestigningen i 1973, når man tager hensyn til, at vi overgår til et ajourført beskatningsgrundlag for kildeskatten, når hensyn tages til afviklingen af de store restskatter for 1971? Jeg går ud fra, at det vil være muligt for budgetministeren at give folketinget og befolkningen nogle antydninger af dette allerede på nuværende tidspunkt. Det skulle være muligt, fordi disse oplysninger jo må med ind i en vurdering af hele den økonomiske udvikling. Jeg kan ikke selv give svaret på dette og slet ikke med nogen præcis tilnærmelse, men jeg ville tro, at budgetministeren kunne oplyse os om stort set, hvilken procentvis stigning der bliver tale om for ganske almindelige A-skatteydere med almindelige indtægter som følge af nogle af de forhold, jeg har nævnt, og som andre ordførere også har været inde på.

Spørgsmålet har selvfølgelig en økonomisk interesse, men har også en politisk interesse, fordi jeg som ordfører for mit parti jo under den forrige regering erindrer det ene angreb efter det andet fra socialdemokratiske ordførere, ja, såmænd også fra den nuværende budgetminister, på de skattestigninger, som vitterlig indtraf under den forrige regering. Derfor har det en betydelig interesse, hvis budgetministeren kunne afsløre her for folketinget, hvilke skattestigninger der fra 1. januar 1973 bliver resultatet af den samlede økonomiske politik.

Vi har jo i den forløbne samling haft mange diskussioner om boligpolitikken, og derfor skal jeg ikke gå i enkeltheder med dette. Vi har fra det radikale venstres side klart fremhævet ganske parallelt med de svar, der er kommet, og de rapporter, der er kommet fra sagkyndige, at boligpolitikken er en hovedårsag til en række af vore vanskeligheder. Hvor regeringen har haft fat i disse problemer, er det vores vurdering, at den er gået den forkerte vej. Man har taget fat på en ny omgang voldsom subsidiering af boligforbruget, og det er ikke den vej, vi